

HARMONIE

1. Luděk Golat Divadlem posedlý

17.06.2024 Harmonie - Radmila Hrdinová

strana: 44

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** operu (2); Ostravskou (2); divadla; moravskoslezského; Národního

Zpráva o náhlém úmrtí operního pěvce a režiséra Luděka Golata (24. dubna 1954–26. května 2024) všechny zaskočila. Byl to kamarád a člověk posedlý divadlem. Byl jím prostoupený od hlavy až k patě, kolovalo mu v žilách místo krve. Jen tak je možné pochopit, že se v jeho hlavě rodily nápady, jaké přicházely jen k němu a které jen on dokázal realizovat.

Sblížilo nás desetiletí, kdy stál v čele **Národního divadla moravskoslezského**, od sezony 1992/93 jako šéf operního souboru a od roku 1999 i jako ředitel.

Ostravskou operu dovedl na samotný vrchol domácího operního dění.

Dokázal odhadnout co, jak, pro koho a s kým v Ostravě hrát. Tradiční dramaturgii oživoval návratem k zapomenutým titulům i objevem dosud neuvedených. Za jeho působení se v Ostravě hrála Myslivečkova Olympiáda, Alfanoův Cyrano, Pucciniho Vlastovka, Trojanův Kolotoč nebo opery současných italských skladatelů Mattea Musumecioho (Etna) a Marca Tutina (Vlčice). Byl to on, kdo oslovil Jarka Nohavicu, aby pro **ostravskou operu** přebásnil nejprve Marschnerova Vampýra a posléze trojici stěžejních Mozartových oper. A kdo spolu s Lenkou Živočkovou uvedl do života Dětské operní studio.

Luděkovi se svět měnil v divadlo. A to v divadlo pestrobarevné, plné života, krásy, humoru, erotiky i emocí, často i nahoty, ale málokdy samoučelné.

Jeho nápady se zdály být šílené, dokud je nerealizoval na jevišti. Říkali jsme jim Golatovy vidiny. Do Poloveckých tanců v Knížeti Igorovi angažoval tým ostravských basketbalistů pro jejich vysoké postavy i vietnamské mistry bojových umění. Úžasný efekt. Objevil site specific divadlo dávno předtím, než začalo být v módě. Operu hrál na Slezskoostravském hradu a především na Janáčkových Hukvaldech, kde se nespokojil s amfiteátre v oboře, ale rozehrál celý hradní areál. Vděčím mu za nejkrásnější zážitky z letních nocí na Hukvaldech s jeho inscenacemi. Zvláště ráda vzpomínám na burianovskou trilogii – villonskou féerii Paříž hraje představenou na nádvoří Hukvaldského hradu osvětleném planoucími ohni, emotivně silnou Vojnu, v níž diváky provedl od hradní brány až na cimbuří, na Operu z pouti uvedenou na nádvoří hukvaldské hospody. Ve svých inscenacích propojoval pěvce, herce i tanečníky napříč soubory. Dokázal je nadchnout tak, že na to všichni dodnes vzpomínají.

Měl rád divadlo. A stejně tak i lidi. Často je provokoval, ale taky jim bezmezně důvěřoval. Doplatil na to předčasným ukončením své kariéry. Ale ani potom nezahořkl a tvrdošijně se snažil dělat dál divadlo podle svých představ. Potkali jsme se v Praze pár dní před jeho smrtí na Burze mladých zpěváků, kde všechny bavil svým vtipem a energií.

Jeho náhlý konec všechny překvapil.

Jako by to byl jen další z jeho vtipů.

Ten rychlý odchod ze scény k němu vlastně patří. Jen přišel moc brzy. ?

FOTO Josef Herman

Luděk Golat

Divadlem posedlý

Zpráva o náhlém úmrtí operního pěvce a režiséra Ludka Golata (24. dubna 1954–26. května 2024) všechny zaskočila. Byl to kamarád a člověk posedlý divadlem. Byl jím prostoupený od hlavy až k patě, kolovalo mu v žilách místo krve. Jen tak je možné pochopit, že se v jeho hlavě rodily nápady, jaké přicházely jen k němu a které jen on dokázal realizovat.

TEXT Radmila Hrdinová FOTO Josef Herman

Sblížilo nás desetiletí, kdy stál v čele Národního divadla moravskoslezského, od sezony 1992/93 jako šéf operního souboru a od roku 1999 i jako ředitel. Ostravskou operu dovedl na samotný vrchol domácího operního dění.

Dokázal odhadnout co, jak, pro koho a s kým v Ostravě hrát. Tradiční dramaturgii oživoval návratem k zapomenutým titulům i objevem dosud neuvedených. Za jeho působení se v Ostravě hrála Myslivečková *Olympiáda*, Alfánův *Cyrano*, Pucciniho *Vlaštovka*, Trojanův *Kolotoč* nebo opery současných italských skladatelů Mattea Musumeciho (*Etna*) a Marca Tutina (*Vlčice*). Byl to on, kdo oslovil Jarka Nohavicu, aby pro ostravskou operu přebásnil nejprve Marschnerova *Vampýra* a posléze trojici stěžejních Mozartových oper. A kdo spolu s Lenkou Živockou uvedl do života Dětské operní studio.

Ludkovi se svět měnil v divadlo. A to v divadlo pestrobarevné, plné života, krásy, humoru, erotiky i emocí, často i nahoty, ale málokdy samoučelné.

Jeho nápady se zdály být šílené, dokud je nerealizoval na jevišti. Říkali jsme jim Golatovy vidiny. Do *Poloveckých tanců* v *Knížeti Igorovi* angažoval tým ostravských basketbalistů pro jejich vysoké postavy i vietnamské mistry bojových umění. Úžasný efekt.

Objevil site specific divadlo dávno předtím, než začalo být v módě. Operu hrál na Slezskoostravském hradu a především na Janáčkových Hukvaldech, kde se nespokojil s amfiteátrům v oboře, ale rozehrál celý hradní areál. Vděčím mu za nejkrásnější zážitky

z letních nocí na Hukvaldech s jeho inscenacemi. Zvláště ráda vzpomínám na burianovskou trilogii – villonskou féerii *Paříž hraje* představenou na nádvoří Hukvaldského hradu osvětleném planoucími ohni, emotivně silnou *Vojnu*, v níž diváky provedl od hradní brány až na cimbuří, na *Operu z pouti* uvedenou na nádvoří hukvaldské hospody. Ve svých inscenacích propojoval pěvce, herce i tanečníky napříč soubory. Dokázal je nadchnout tak, že na to všichni dodnes vzpomínají.

Měl rád divadlo. A stejně tak i lidi. Často je provokoval, ale taky jim bezmezně důvěřoval. Doplatil na to předčasným ukončením své kariéry. Ale ani potom nezahojl a tvrději se snažil dělat dál divadlo podle svých představ. Potkali jsme se v Praze pár dní před jeho smrtí na Burze mladých zpěváků, kde všechny bavil svým vtipem a energií. Jeho náhlý konec všechny překvapil. Jako by to byl jen další z jeho vtipů. Ten rychlý odchod ze scény k němu vlastně patří. Jen přišel moc brzy. ■

« zpět na začátek